

att Riksdagen för sin del ville besluta, att hvarje landskommun tillerkännes rättighet att pröfva och bestämman, om någon handelsrörelse får inom kommunen idkas, samt att sökande till sådan rörelses bedrivande bör skriftligen anmäla sig hos vederbörande kommunalstämmoordförande, hvilken i laga ordning å kommunalstämma föredrager ärendet.

Stockholm den 22 Januari 1881.

A. W. Wigardt.

N:o 42.

Af Herr **A. W. Westerdal:** *Med förslag till förändrad lydelse af 41 § Konkurslagen.*

Vid sistlidna års riksdag föreslog jag i motion N:o 51 den förändring uti § 41 af konkurslagen den 18 September 1862, att till rättens ombudsman ej borde få väljas rättens ordförande eller valet i öfrigt inverka på rättens domförhet. Detta mitt förslag understöddes af dåvarande Lag-Utskott, i det att Utskottet i utlåtande N:o 21 icke blott tillstyrkte motionen i den del, att till rättens ombudsman icke finge utses rättens ordförande, utan äfven — med föranledande af motionens syfte — utsträckte detta förbud jemväl till rättens öfriga ledamöter.

Under frågans behandling i riksdagen anfördes mot Utskottets utlåtande inom Första Kammaren hufvudsakligen, att Utskottet, såsom

ej egande motionsrätt, skulle hafva öfverskridit sin befogenhet, då det förordat mer än jag begärt i mitt formulerade förslag, hvarför Utskotets hemställan, äfven af andra omförmälda skäl, af Kammaren afslogs, hvilket ock blef fallet i Andra Kammaren, der Medkammarens redan kända afslag förlamande inverkat på öfverläggningen. Det principiellt rigtiga deruti, att rättens ordförande icke bör kunna väljas till rättens ombudsman, erkändes emellertid inom begge Kamrarne, der likväl olika meningar uttalades med afseende på lämpligheten att äfven utsluta rättens öfrige ledamöter från att kunna mottaga enahanda uppdrag.

Med anledning häraf, och då jag icke vill vedervåga hufvudändamålet med mitt förslag, får jag, åberopande motiveringen i min förberörda motion och hvad här ofvan till densammas fördel blifvit anfördt, vördsammast hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta följande förändrade lydelse af 41 § i gällande konkurslag:

“Då gode män utses, förordne ock Rätten eller domaren en ärlig och förständig man, inom eller utom Rätten, att i konkurssaken vara rättens ombudsman, *der till dock ej får utses Rättens ordförande eller valet i öfrigt inverka på Rättens domföret. Ombudsmannen åligge etc.* — (lika med paragrafens nuvarande lydelse.)

Stockholm den 26 Januari 1881.

A. W. Westerdal.